

frivillige Gaver eller Tilskud i denne Retning. Det forekommer mig mærkværdigt, at man her i Kjøbenhavn vil sætte en anden Grændse end den, der haade synes at ligge i Sagens egen Natur, og som tillige de andre Kommuner have fastsat. Jeg skal ikke strides derom, saa længe jeg ikke har hørt, hvilke Veie det ærede Medlem mener, der kan gaas, for at bøde paa den virkelige Ulempe, som findes med Hensyn til disse forskellige Regler. Jeg skal haabe, at, naar denne Lov benyttes ogsaa fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Side indenfor de Grændser og efter de Forhold og Betingelser, som findes passende der, at det da skal lykkes der at give Loven en virkelig human Virkning uden en saadan Bestemmelse, der i Virkeligheden ikke ligger indenfor det Omraade, som vi her behandle. Naar det ærede Medlem mente, at § 5 blev overflødig ved § 6, da er dette ikke rigtigt, thi Laanene efter § 6 kan Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse ikke optage paa de Betingelser, der staa i § 6, uden Indenrigsministeriets Samtykke, med mindre § 5 staa der. Jeg beder i den Henseende erindret § 17 i Lov af 4 Marts 1857, hvori det udtrykkelig hedder, at dersom Optagelse af Laan af større Beløb eller paa længere Tid end, at de kunne tilbagebetales af Aarets Indtægter, skulle finde Sted, saa behøves Indenrigsministeriets Samtykke. Jeg siger altsaa, dette er nødvendigt, naar vi ikke forud vide, at Indtægten er tilstrækkelig. Naar Indtægten er tilstrækkelig til at betale dem tilbage i samme Aar, og man ikke vil gjøre Brug af det Aars længere Kredit, som § 6 giver, saa er § 5 ganske vist overflødig; men, naar vi ikke kunne os ransagende overfor Kommunens Kasse eller Bestemmelser i den Henseende, saa forekommer det mig, at § 5, sammenholdt med § 6, baade er en velvillig Hensynstagen til Kjøbenhavns Kommune og i alt Fald indeholder en Impuls i den af det ærede Medlem antydede Retning. Der kan jo nemlig være noget disse Meninger om, hvilken Bemyndigelse Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og ogsaa Kjøbstædernes Kommunalbestyrelser behøve med Hensyn til Udgifter af Kommunens Kasse af denne Art. Det var ikke berørt i vort oprindelige Forslag, og her kommer det ogsaa til at staa hen; det indlader man sig ikke paa; men man nævner kun de bestemte Tilfælde, hvor en Bemyndigelse i Virkeligheden positivt er fremsat i Loven som nødvendig, uagtet man dog mulig kunde antage, at den vilde virke generende, hvis den vedblivende skulde erhverves, naar den ikke foreløbig staffles af Veien ved denne Lov. Jeg vilde altsaa ønske, at det ærede Medlem vilde udfylde sine Udtalelser ved at paavise eller antyde en anden Maade, hvorpaa han troede, at man her i Kjøbenhavn — den Kommune, hvor Nøden er størst — kunde bruge Loven til Hjælp i en lige saa vid Udstrækning, som man i Reglen anlægger for

den Slags Velgjørenhed i alle andre Kommuner i Landet. Jeg haaber derfor, at vi ville faae at se, at Loven i alt Fald ikke vil virke frastrøende, men ogsaa for Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse opmuntrende til her at yde sit Bidrag.

Ville: Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at selv om man vilde benytte § 6, var § 5 dog ikke overflødig, thi til det Laan, som Kommunen skulde indbente hos Finantsministeren, vilde den behøve Indenrigsministerens Samtykke. Ja, det kan man jo gjerne sige; men det er aabenbart, at, naar man skulde sende sin Ansøgning til Finantsministeriet om Laan af Statskassen til Kommunen, var der ikke det Mindste til Ginder for samtidig at sende en lille Ansøgning til Indenrigsministeren om at maatte modtage dette Laan, saa at det er en temmelig formalistisk Betragtning, der her gjøres gjældende, den er ikke noget værd. Det ærede Medlem ønskede, at jeg skulde supplere en Sakene i mine forrige Bemærkninger ved at oplyse, hvilke andre Veie der kunde gaas, for at Understøttelsen kunde komme den tilgode, der ikke havde erhvervet Forsørgelsesret her i Kommunen. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke ser nogen som helst Anledning til her at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Det synes mig at ligge saa ganske udenfor det Omraade, hvormed vi naturlig ere sysselsatte. Ønsker det ærede Medlem at høre min private Mening derom, skal det imidlertid være mig en Fornøjelse at sige ham den. Jeg vil da f. Ex. gjøre opmærksom paa, at der i Kjøbenhavn findes en stor Mangfoldighed af Hjælp for Fattige, som ikke gaar ind under Understøttelsesforeningen, og disse forskellige Virksomheder have Regler, som ikke absolut udelukke dem, der mangle Forsørgelsesret i Kjøbenhavn. Der vil altsaa ikke være Noget til Ginder for, at man tillige hjælper saadanne Understøttelsesforeninger, som ere forskellige i dette Stykke fra den store og bedst organiserede „Understøttelsesforeningen for Kjøbenhavn“. Men jeg maa overhovedet gjøre det ærede Medlem og maasse Forsamlingen opmærksom paa, at det er meget langt fra, at denne Lov medfører for Kjøbenhavn nogen Ret, som den ikke i Dieblirket er i Besiddelse af med Hensyn til Understøttelse af Nødlidende. (N. Understen: Sæller ikke for Landkommunerne). Det vil jeg ikke afgjøre, der ere Forholdene mig mindre bekendte; men for Kjøbenhavns Vedkommende medfører denne Lov slet ingen Bemyndigelse, som den ikke har i Forveien. Den eneste Forandring er den, som § 5 har nævnet, og jeg har allerede oplyst, at den ikke er praktisk, da Kjøbenhavns Kommune vil være i Besiddelse af alle de Midler, som ere nødvendige til at afholde ekstraordinære Udgifter. Jeg havde derfor ønsket, at det ærede Medlem ikke vilde have givet sin Replik paa det, jeg havde yttret, et vist polemisk Svung. Jeg tror